

COVIDOVÉ VAŘENÍ

Aneb návrat Čechů k plotnám

Tereza Sýkorová

Když jsem se připravoval na dnešní interview s účastníky soutěže Zpátky k plotně, dal jsem si vážně záležet. Jsem odjakživa zvyklý si poznámky, vstupy a otázky k rozhovoru psát na papír a v dané chvíli je držet před sebou v úhledných deskách. Jako mladého, sympatického Viléma Kraličku mě se zalíbením sledovaly v televizi dívky a ženy různého věku, bez ohledu na to, zda jsem vykládal o filmových novinkách, nebo o popelářích a jejich opakovaném blokování silnic v ranní špičce. Teď jsem Vilík. Kulhající „děda“ s destičkami v ruce a pořádnou pleškou na temeni hlavy.

Dnešní televizní přenos je mým posledním. Se větší hrdotí si zapínám slavnostní bandi, nasazuji proužkovanou roušku a v kožených botách vyrážím na zakončení své (občas pokulhávající) kariéry moderátora. Tak hlavně pravou!

O hodinu později

Sesedám ze skútru a v dálce vyhlížím bílé auto s kameramanem a už předem vystresovaným režisérem. Jel jsem přibližně hodinu stále na sever. Nebo alespoň tak mi to hlásila madam v navigaci. Poblíž místa, kde se má celá akce konat, je ohrada s bizony a dál už jen nikdy nekončící les. Pro soutěže jako je tato, se totiž už z principu volí tajná místa daleko od civilizace. Asi aby pobláznění fanoušci české kuchyně nechodili soutěžícím iniciativně pomáhat přímo do studia.

Ze sluchátka se ozývá povědomý tón a režisér chraplavým hlasem křičí: „Klapka!“

Mou první „obětí“ je žena ve středním věku, matka tří dětí a tzv. influencerka pro bydenky a maminky trávící čas doma se svými mimísky.

Nacházíme se právě na místě, kde se měl dnes točit již druhý díl soutěže pro české kuchtíky „Zpátky k plotně“, která byla následkem pandemie předčasně ukončena. A já zde vítám paní Věru Lukešovou, jednu z nejoblíbenějších soutěžících této řady. Paní Lukešová, proč jste se do této soutěže přihlásila?

„Jsem velká hobylnka a vždycky mě bavilo klohnit. Na zahradě jsem jako malá vždy splácala z bahna beztvary předmět a potom ho rodině podávala a čekala na jejich nadšení. A díky sestře mého manžila jsem se dozvěděla, že můžu jít do televize, a předat tak dalším tvořilkám své cenné zkušenosti.“

Jaký máte názor na to, že se natáčení zrušilo kvůli virovému onemocnění Covid-19?

„Tak radost jistě nemám. Na druhou stranu, když jsme točili první díl v rouškách, byl to fakt výživný zážitek. Kolegové běžně ze stresu zaměnili sůl za cukr a zpod roušky jim kapal pot. Tyhle nepříjemné podmínky mě donutily se nad koncem soutěže i pousmát.“

Diváky jste zaujala mimo jiné neobvyklými surovinami a recepty. Prozradíte divákům vaši taktiku? Případně, ovlivnila tato krize nějak vaše způsoby vaření?

„O tom není pochyb, že ovlivnila. Chci se s diváky podělit o možnosti, jak spotřebovat nakoupená kilo zásob z první vlny. Já sama měla doma přes patnáct kilo cukru, o mouce ani nemluvě. Chápejte, člověk jde celý vystrašený do krámu, aby mu ve výsledku v přepočtu dvě a půl výplaty sežrali moli a podobná havěť. Vařím tedy taková jídla, díky kterým spotřebuji co nejvíce nakoupených zásob. Buchty, housky, nebo všechno, co jde, balím do trojobalu. Pošušňáníčko a zásoby se menší raketovou rychlostí.“

Chápu. Děkuji vám za rozhovor a k vám, milí diváci, se za malý moment vrátím s dalším z účastníků soutěže „Zpátky k plotně“.

Jsem rád, že má bývalá manželka nebyla „hobylka“.

Od druhého hosta nečekám mnoho, avšak když pozoruji, jak se ke mně sune mužik širší než vyšší, s jednorázovou rouškou, která už patrně několiksetkrát překročila doporučenou dobu použití, instinktivně couvnu. Zástěru má od čokolády, ruce od mouky a v ruce vařečku (nejspíš kvůli autentičnosti).

„Brej. Můžeš mi to podržet? Dík“, vařečka se odráží od mého bandí a zanechává bílý podpis. Cítím, jak pod rouškou rudnu. Slyším: „Klapka“ a v posledních vteřinách oklepávám mouku ze svého obleku.

Jsme zpátky na místě natáčení „Zpátky k plotně“ a já už mám vedle sebe dalšího ze soutěžících, pana Jaroslava Boříka. Mířím k vám se stejnou otázkou jako na paní Věru. Proč jste se do soutěže přihlásil?

„Pro jakou to je telku? Není to česká, že ne? Jestli jo, tak to vode mne nic neuslyšíte. S těma kurvama prolhanýma si nemam co říct.“

My jsme regionální informační server, pane Boříku. Mohl byste mi prosím odpovědět na otázku?

„No jasně, to říkají všichni. Pak se divíme, že to de s náma do prdele. Proč, proč ... Občas si něco uvařím. Ted' navíc musím. Ale hlavně jsem chtěl ukázat, že celá korona je jedna velká propaganda, aby si ty šmejdi nahoře nacpali kapsy. Se podívej. Tendle hadr já nosim už vod začátku týdle šaškárný. Cirka pět měsíců. A je mi něco? Ne. A pěkně mě to sere, to mi věřte. Dřív, to jsme chodili každé večer s chlapama do hospody, na uzení koleno a pár piv. A ted' máme po prdeli. Musel jsem všem připomenout, že když se necháme vovlivnit těma hajzlama, můžeme se s nějakou svobodou rozloučit. Chtěl jsem tady vařit hlavně jídla, jaký si ted' v hospodách kvůli týdle americký hovadině už nedáme. Kotleta, gulášek, roštěná... no nemám recht?!“

Pro diváky jen upřesním situaci. V pondělí jste si v přímém přenosu podle svědků sundal roušku, vysmrkal se do ní, strčil do kapsy, a museli proto vaše vaření přerušit. To patrně souvisí s těmito názory, že?

„Ale já udělal správnou věc! Hele, řek jsem, jak to je, a za svym si stojim!“

Dobře. Na otázku, zda tato krize nějak ovlivnila vaše způsoby vaření, jste již odpověděl, nebo se ještě něco změnilo, kromě toho, že vaříte více?

„Vařím hodně z co nejlevnějších surovin, to je snad jasný, ne? Když nesmim chodit do práce, tak bych neměl za chvíli co žrát. Poloprošlý maso, knedlíky, věci ve slevě. Todle s náma dělají ty zkurvený media. Lidi jsou vyděšený, nechodí do práce, nemají na jídlo, nájem, na nic. Jó, taková Janička

Peterková, to je moje holka, by měla dostat nějaký ocenění, co pro náš svět dělá. Bohyně normálních lidí. My s partou si myslíme, že by měla jít do politiky. Abysme my, lidi s normálním myšlením, měli nějakou zástupkyni na vysokejch místech.“

Tak by asi stačilo. Díky za rozhovor a „zvracím“ slovo do studia.

S rozporuplnými myšlenkami odcházím do důchodu. Myslím, že na tuto reportáž jen tak nezapomenu, a nejen proto, že byla má poslední. A možná jsem vlastně i rád, že byla poslední.

Tereza Sýkorová, 17 let